

תחושה נוראה של d ja vue אוזת בנו, בצפייה בשידורי הערב של ערוץ 1, לאחר הפיגועים בירושלים ובאשקלון. תחושת הבנליות שבשידורי הטלוויזיה, במאמציה להתמודד עם טירוף האירועים, לרדת למעמקי נפש הקהל שעדיין לא נמדדה. אך הפעם, כך כבר קובעים, סימן ההיכר הוא האיפוק, ההפנמה, לא הפגנות זעם וגילויי כאב. בגרות ציבורית או, חלילה, סימני רפיון וייאוש?...

כך הצהיר לקבל על עצמו דן מרגלית במדורה מיוחדת של פופוליטיקה: לא לדון בהשלכות הפוליטיות והביטחוניות של הפיגוע, אלא להתרכז באספקט האנושי, האישי, בלבד. הפנל, המצווה לענות על כל השאלות הם בנו של נהג האוטובוס; אלמנה ואם שכולה - מתנחלת, שנושאת את בְּרֵט הקטיפה שלה ככרטיס ביקור ענק; מרצה למדעי החברה, עיתונאי מהימין וגם מן השמאל - מבחר גדול ומתחלף. ואם לא די בכך, נפתח עוד סינף בת"א עם יאיר לפיד המתקתק, שנותן ביטוי מיוחד לכאב וליגון באמצעות אמני פופ, בשירים מתארכים לאין קץ, נעדרי מוסיקה וקול מינימלי של הזמר.

השאלות של דן מרגלית נוקבות וקולעות ותובעות מהנשאל להתערטל לעיני כל ולהביע את שלא ניתן להביע ולא ברור לי לאן חותר להגיע. חשיפה ציבורית אפשרית יחידה כאן, היא שפיטה קרה של מצב ודיון במסקנות המתבקשות - אבל בשום פנים ואופן לא ברגשות. אך מה לעשות - הסקופים של התקשורת הן רגשות ברמה הפרימיטיבית.

אשר לפאנל: המתנחלת דוחה מכל וכל את 'הבכי על כתף השכן' ואת הרמת העיניים השמיימה - היא רוצה לראות מעשים: אולי להעלות את ערי הגדה והרצועה בלהבות באותו רגע? הפרופסור אינו רוצה לחבוק עולם; הוא רוצה להתייחד באיש אחד, בקורבן האחד בלבד ולנתקו ממקום וזמן: אין בכוחנו לקלוט את כלל האסון.

אבל לא יעזור לאיש - האסון הוא בטחוני, המכה היא פוליטית ואנו חסרי אוניס לאור מה שנפל עלינו: הצד השני פשוט אינו מוכן להשלים ומכתיב לנו את המהלכים. רגשות? האם מישהו שאל את הקב"ה מה היו רגשותיו בשניית הנאנו הראשונה של ה-Big Bang שברא את היקום?